

Bài học cáo chung của Cộng sản Nga CÙNG BẮT BIẾN TẮC...BUNG

TÔN THẤT THIÊN

KAL/Baltimore Sun

I. Bốn luận đề lớn

Trong những tuyên bố của các lãnh tụ và trong những văn kiện của Đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) có bốn luận đề lớn thường được nhắc đi nhắc lại:

1. Theo thuyết Mác-Lê, đên pha soi sáng cho ĐCSVN, tư bản chủ nghĩa đang rầy chết và sẽ bị xã hội chủ nghĩa đánh bại trên lãnh vực toàn cầu, vì xã hội chủ nghĩa là hướng đi nhất thiết của lịch sử, và xã hội chủ nghĩa là thể hiện của tương lai nhân loại.

2. Cuộc khủng hoảng của xã hội chủ nghĩa từ mấy năm nay chỉ có tính cách giai đoạn; rồi đây chủ nghĩa xã hội sẽ vượt qua khó khăn, trở lại mạnh như cũ, và chứng minh "ai thắng ai".

3. ĐCSVN phải tiếp tục nắm giữ độc quyền lãnh đạo quốc gia và xã hội Việt Nam vì đó là "một sứ mạng do lịch sử giao phó cho Đảng" (tuyên bố của Nguyễn

Văn Linh ngày 2 tháng Chín, 90).

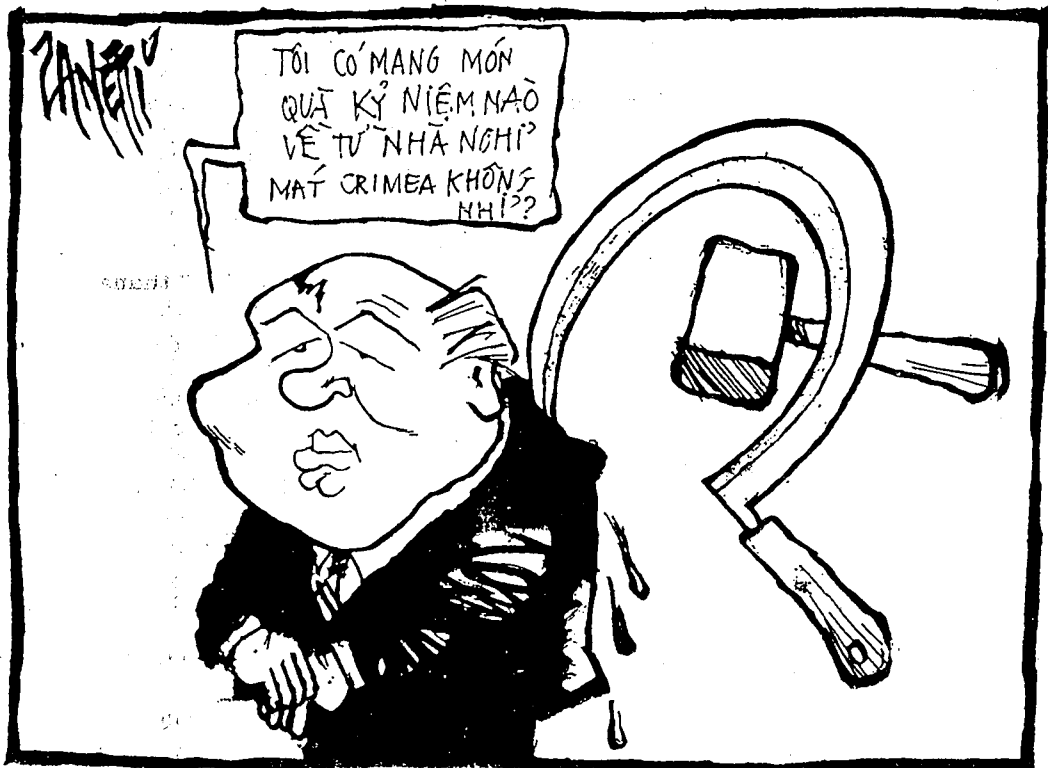
4. ĐCSVN tuyệt đối không chấp nhận đa nguyên đa đảng vì "nhân dân muốn như vậy" (tuyên bố của Nguyễn Văn Linh ngày 24 tháng Sáu, 91).

Nhưng tất cả những luận đề trên đã hoàn toàn bị hiện thực phủ định, và bằng chứng lịch sử là những biến cố đã xảy ra ở Đông Âu và Liên Xô trong thời gian qua.

II. Tư bản chưa rầy chết, nhưng cộng sản đã chết rồi!

Từ mùa hè năm 1989 các chế độ cộng sản Đông Âu tiếp tục nhau sụp đổ, và trong tháng Tám năm nay Liên Xô cả "thành trì" của Cách mạng Thế giới, và "Tổ quốc" của những người xã hội chủ nghĩa, Liên Xô vĩ đại, cũng sụp đổ luôn.

Cờ Liên Xô nay đã bị tháo gỡ búa liềm; tượng Lênin, Stalin và các lãnh tụ bôn-sê-vích khác đã bị hạ và ném vào một xô trong công viên Moscow; viện bảo tàng Lenin ở Moscow sắp đóng cửa và xác Lenin sẽ được đưa về Leningrad (đã bị Quốc hội Liên Xô biểu quyết đổi lại là Saint Petersburg) mai táng bên cạnh mộ mẹ ông ta; tổng bí thư ĐCS Liên Xô, Gorbachev, đã từ bỏ chức vụ (một chức vụ xưa kia oai hùng nhưng nay không còn béo bở gì nữa); hầu hết ủy viên Bộ Chính trị hiện bị giam và rất có thể sẽ bị xử tử; Trung ương ĐCS Liên Xô đã bị giải tán, và Đoàn Thanh niên (Komsomol) Liên Xô cũng sẽ giải tán theo; tài sản của Đảng bị tịch thu và thư khố của Đảng bị niêm phong; tượng Lenin trong phòng họp của Quốc hội đã bị đập; và trong danh xưng của Liên Xô ngày nay danh từ "xã hội chủ nghĩa" đã bị gạch bỏ.

ZANETTI Daily Telegraph, Sydney, Australia

Cộng sản Liên Xô nay đã cáo chung.

Cách mạng tháng Mười nay đã khai tử.

Từ nay, những người cộng sản sẽ không còn "thành trì" để nương tựa khi tai biến; những "tiền đồn của phe chủ nghĩa xã hội", trong đó có Cộng hòa Chủ nghĩa Xã hội Việt Nam, là tiền đồn không có hậu cần; nó chỉ là những bốt gác sót lại của những căn cứ đã bị san bằng! Những người xã hội chủ nghĩa muốn hướng về "tổ quốc" của xã hội chủ nghĩa nay không biết hướng về đâu!

III. Nơi khai sinh của chủ nghĩa cộng sản nay cũng là nơi khai tử của chủ nghĩa cộng sản. Nếu trên thế giới còn một vài quốc gia còn tự nhận mình là cộng sản thì đó chỉ là một sự lạm nhận, hay một tình trạng không thể kéo dài được.

Một trong những quốc gia này là Trung Quốc. Quốc gia này có nhiều lẽ có vẻ chính đáng hơn hết để tự xưng là một quốc gia cộng sản. Nhưng lãnh tụ Trung Cộng luôn luôn nhấn mạnh rằng họ đang xây dựng "xã hội chủ nghĩa với đặc tính Trung Hoa". Theo các nhà học giả chuyên nghiên cứu về Trung Quốc thì trong xã hội chủ nghĩa với đặc tính Trung Hoa này, "đặc tính Trung Hoa" nhiều hơn là "chủ nghĩa xã hội". Ai đã có viếng thăm Trung Cộng gần đây, nhất là miền Nam của xứ này, đều nhận thấy rằng càng đi xa Bắc Kinh, càng thấy ít hiện chứng xã hội chủ nghĩa.

Còn sót lại Việt Nam, Bắc Hàn, và Cuba. Đây là ba cây leo mà cây mẹ là Liên Xô. Khi cây mẹ đã sụp đổ rồi thì cây leo làm sao sống mãi? Chỉ có bám vào cây mẹ khác. Cây mới này chỉ có thể là Trung Quốc. Nhưng, như đã nói ở trên, xã hội chủ nghĩa

Trung Quốc chứa nhiều đặc tính Trung Hoa hơn là xã hội chủ nghĩa. Thêm vào đó, Trung Cộng phủ nhận mình là siêu cường, và tự xếp mình vào nhóm Đệ tam Thế giới, n.l., những nước nghèo và kém mở mang về kinh tế. Họ đang cần một thế giới ổn định và hòa bình, và dồn hết tâm trí và tài nguyên vào việc thực hiện "tứ hiện đại hóa". Chính họ cũng cần trợ giúp. Đặc biệt là họ cần đầu tư của các nước giàu, nghĩa là các nước tư bản, đứng đầu là Nhật và Hoa Kỳ. Vậy làm sao họ yểm trợ những nước cộng sản như Việt Nam vẫn hung hăng muốn chống tư bản và chứng minh "ai thắng ai"?

IV. Chủ nghĩa cộng sản đã bị chôn vùi ở Liên Xô, "thành trì" của xã hội chủ nghĩa, thì

muốn đấu tranh để coi "ai thắng ai" chỉ là chuyện giỡn chơi, dành riêng cho đám lãnh tụ vừa dốt nát, vừa ngu xuẩn, vừa mù quáng, vừa ngoan cố của ĐCSVN. Họ vẫn tiếp tục tin ở sự "sáng suốt" của Lenin trong khi những biến chuyển vừa rồi ở Liên Xô đã chứng minh hết sức rõ ràng và không chối cãi được là

Lenin đã làm to và đã nói ẩu

khi quả quyết rằng thời đại này là thời đại tư bản rẫy chết và cộng sản chiến thắng trên toàn cầu.

Tư bản chưa rẫy chết, nhưng cộng sản đã chết rồi. Đó mới là sự thực lịch sử mà không ai chối cãi được. Sự thực thứ hai là khi mà "thành trì" của Cách mạng Thế giới và "Tổ quốc" của xã hội chủ nghĩa sụp đổ rồi thì chẳng hy vọng gì mà cộng sản sẽ mạnh trở lại, nhất là trong ngắn hạn, để làm mưa làm gió như trước.

V. Thật ra, một trong những oái oăm của Mác và Lênin là khi Mác vạch rõ những cái xấu xa của chế độ tư bản sơ khởi (tư bản rừng rú) và những điều kiện làm cho nó có thể bị sụp đổ (kết hợp và tranh đấu của lao động), và khi Lênin thành lập Đảng Bôn-sê-vích và Đệ tam Quốc tế kêu gọi lao động và vô sản thế giới đứng lên lật đổ tư bản, họ đã báo động cho tư bản biết, và buộc tư bản, vì tự tồn, phải cải tổ và cải thiện. Tư bản đã phải chú ý đến vấn đề công bằng xã hội, đã trở nên nhân đạo hơn. Rốt cục, như Bác sĩ Nguyễn Khắc Viện đã thú nhận, dân chủ tư bản ngày nay không khác gì dân chủ nhân dân (dân chủ xã hội). Tư bản, cùng, đã biết biến để thông, và nhờ đó, nó đã tự cứu.

Tuy nhiên, tư bản ngày nay vẫn khác xã hội chủ nghĩa ở hai điểm lớn. Không những nó công bằng và nhân đạo, nhưng nó lại dân chủ hơn xã hội chủ nghĩa nhiều về chính trị, và hữu hiệu hơn xã hội chủ nghĩa nhiều về phương diện kinh tế, nó có nhiều khả năng đem lại hạnh

phúc cho con người, trong khi cộng sản phải dùng bạo lực để duy trì quyền hành nhưng lại không có khả năng gì về kinh tế, không có điều kiện đem lại cơm áo cho dân. Chế độ cộng sản đã thua xa chế độ tư bản, và nhân dân Liên Xô đã làm sáng tỏ sự thực lịch sử này bằng cách vùng lên lật đổ và diệt tiêu chế độ cộng sản đã trị vì họ trong 74 năm trời.

Chủ nghĩa cộng sản đã thất bại vì Mác và Lênin đã khinh miệt con người. Họ cho rằng con người không có lương tri và lương tâm, chỉ có lòng tham. Họ cho rằng tư bản không thay đổi được, và phải lật đổ nó bằng bạo lực. Họ cũng cho rằng con người như thú vật, chỉ biết miếng ăn, tranh nhau vì miếng ăn, không coi gì quan trọng hơn, và cũng vì miếng ăn mà sẽ cúi đầu ngậm miệng quy phục bạo lực và chấp nhận độc tài.

Những biến cố ở Liên Xô trong tháng Tám vừa qua đã chứng minh rằng Mác và Lênin sai lầm to.

VI. Những sự kiện lịch sử nói trên chứng minh rằng lãnh tụ cộng sản Việt Nam nói ngoa khi họ tuyên bố rằng lịch sử đã trao cho ĐCSVN sứ mạng phải độc quyền lãnh đạo quốc gia và xã hội Việt Nam, và phải từ chối đa đảng đa nguyên vì nhân dân Việt Nam muốn như vậy. Ông bà lịch sử nào đã tước quyền của 64 triệu dân Việt Nam trao nó cho nhóm lãnh đạo ĐCSVN hiện tại? Trong cuộc tuyển cử nào? Ngày nào? Và nhân dân Việt Nam đã nói lên ý nguyện của mình không muốn dân chủ đa đảng đa nguyên lúc nào?

Kinh nghiệm Liên Xô cho mọi người thấy rõ rằng lịch sử chẳng có trao cho tập đoàn lãnh tụ Liên Xô sứ mạng nào cả. Đám lãnh tụ này đã thừa đực nước béo cò, lợi dụng một tình thế đặc biệt của Liên Xô và sự vụng về của đối phương, dùng bạo lực và mưu mô để thực hiện một cuộc đảo chính cướp chính quyền ngày 7 tháng Mười Một, 1917, xong duy trì chính quyền

bằng bạo lực và dối trá, và rốt cục mất chính quyền vì dân chúng Liên Xô đã đồng tâm và mạnh dạn vùng lên chống bạo lực làm cho một cuộc đảo chính khác (ngày 18 tháng Chín, 1991) thất bại.

Chắc mọi người đều có theo dõi những biến chuyển Liên Xô trên đài truyền hình những ngày 18-23 tháng Tám vừa qua, thấy dân chúng Liên Xô đổ ra đường đông nghẹt và bao vây xe tăng của đám đảo chính. Những hình ảnh này chứng minh một cách hùng hồn ý dân muốn chấm dứt chế độ cộng sản. Liên Xô có nhân viên mật vụ KGB và sĩ quan cùng lính của nhiều đơn vị quân đội cũng chống "lũ tám tên nghịch tặc". Đám này thất bại, vì họ chống lại những cái tổ cần thiết để cho nước Liên Xô có thể tiến được và dân chúng Liên Xô có thể có một đời sống dễ chịu hơn. Phần khác, Đảng Cộng sản Liên Xô đã lâm vào cảnh cùng, nhưng họ không cho đảng biến, để có thể thông được, như Gorbachev đề nghị, cho nên không những họ bị đảo chính mà còn kéo theo toàn đảng cộng sản Liên Xô nữa.

Như vậy, lịch sử cũng như ý dân đã chứng minh rằng những khẳng định của ĐCSVN (qua Nguyễn Văn Linh) hoàn toàn không có cơ sở. Sự thực là chính quyền cộng sản hiện nay ở Việt Nam xuất phát từ bạo lực, phải tự duy trì bằng bạo lực, và sẽ khó tồn tại mãi được. Một ngày nào đó, mà nay có thể nói là rất gần, nếu ĐCSVN không rút kinh nghiệm Liên Xô và không trao lại quyền cho nhân dân (qua Quốc hội) để mở rộng đường cho những sự cải tổ sâu rộng để đem lại nhân phẩm, dân chủ tự do và cơm áo cho nhân dân Việt Nam thì nhân dân sẽ nổi dậy lật đổ và trừng phạt họ như nhân dân Liên Xô đã làm. ĐCSVN đang ở thế cùng, mà cùng bất biến tất phải bung.

Montreal
ngày 8 tháng Chín, 1991